

BARTOMEU SOLER

ANNA MARIA

Comèdia en tres actes

ANNA MARIA fou estrenada la nit del
:: dia 19 de febrer de 1932 en el ::
:-: Teatre Romea de Barcelona :-:

PRIMERA EDICIO

CASA EDITORIAL ARALUCE
CORTS CATALANES, 392-BARCELONA

Bé cal renovar les tradicions, i alguna vegada havia d'ésser una pluma insignificant la que omplís les primeres pàgines en el llibre d'un escriptor de categoria. I és sols en aquest sentit — val la pena de “viure” les paradoxes — que ens hem atrevit a distreure un moment l'atenció del lector abans de que comenci a llegir aquesta admirable comèdia que es diu ANNA MARIA.

Dintre el nostre petit món literari, Bartomeu Soler és un cas excepcional. Per vàries raons. La primera — i la més característica — perquè ens trobem davant del fet insòlit d'un escriptor profundament raçat, integralment català... que ha escollit, com a mitjà d'expressió, la més rica, la més bella, la més savorosa prosa castellana. Fet insòlit — dèiem — que un català de soca arrel escrigui un castellà difícilment superat per cap dels escriptors de l'actual generació espanyola. Més insòlit, encara, si tenim en compte que Bartomeu Soler no ha renunciat, ni conscient, ni inconscientment, a cap de les característiques essencials del caràcter i del temperament de la terra on va néixer.

Aquest fou el doble èxit de la seva novel·la, Marcos Villari, aquesta obra mestra que va revelar als ulls astorats de la crítica espanyola i sudamericana la presència d'un nou valor que desenterrava les més ràncies, les més nobles virtuts de la prosa castellana en una obra en la que brillaven totes les ressonàncies de l'ànima catalana ancestral.

Gabriel Alomar, en el pròleg que va escriure per la primera edició de Marcos Villari, remarca el sentit tràgic, la influència de la forma teatral en l'obra de l'escriptor. Els fets no havien de trigar a confirmar l'aguda visió crítica del prologuista: Bartomeu Soler se'ns revelava com un temperament dramàtic de primer ordre en la seva primera obra teatral, Guillermo Roldàn. Després, ha vingut Tierra del Fuego — el destí d'una dona en lluita amb l'ambient exòtic, a la manera de Lenormand — i finalment, aquesta ANNA MARIA amb la qual Bartomeu Soler ret un tendre homenatge a la llengua de la seva Pàtria.

Del ruralisme, superat per la poesia i l'alenada tràgica, de la seva novel·la, Bartomeu Soler passa al teatre aportant-hi el bagatge de les inquietuds de la dramàtica moderna. El seu teatre és molt del dia, no per la brillant banalitat de les "modes" més o menys efímeres, si no pel sentit, per la intenció, pel gust segur amb què la seva sensibilitat reacciona davant dels problemes que planteja la moderna dramaturgia. Visió ampla i generosa d'aquest infatigable viatger que ha après en els camins de la vida la superior exaltació dels drames quotidians.

O sigui, de la gran literatura.

JOSEP MARIA PLANES